

Lecția 3 Păcatul ca alegere

Este chiar adevărat că vinovăția este rezultatul alegerii personale a cuiva și nu este rezultatul nașterii noastre ca fii ai lui Adam? Învățăm Biblia că păcatul, vinovăția și condamnarea apar prin alegere și nu din faptul că suntem născuți în familia omenească asediată de rezultatele moștenite ale păcatului?

Cum știm ce este păcatul?

"... păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n'aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!``... căci fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit." Romani 7:7-9

- (A) _____ Știm ce este păcatul pentru că o simțim.
- (B) _____ Știm ce este păcatul pentru că Legea ne-o spune.
- (C) _____ Știm ce este păcatul pentru că suntem născuți păcătoși.

Cunoașterea Legii lui Dumnezeu este aceea care ne face păcătoși în ochii lui Dumnezeu. Păcătuim când știm voia lui Dumnezeu și alegem să nu ascultăm de El.

Ce a cauzat păcatul iudeilor din vremea lui Hristos?

"Dacă n'aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n'ar avea păcat; dar acum n'au nicio desvinovățire pentru păcatul lor...Dacă n'aș fi făcut între ei lucrări, pe cari nimeni altul nu le-a făcut, n'ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M'au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. " Ioan 15:22,24

Lumina (Isus) care a venit la ei a făcut ca ei să fie socotiți vinovați de păcat. Din cauza cunoștinței cu privire la Isus și ceea ce El a făcut, ei erau responsabili pentru felul cum s-au raportat la El.

Când au fost fariseii vinovați de păcat?

"„Dacă ați fi orbi``, le-a răspuns Isus, „n'ați avea păcat; dar acum ziceți: ,Vedem.`` Tocmai de aceea, păcatul vostru rămîne.`` " Ioan 9:41

- (A) _____ Fariseii au fost păcătoși de la naștere.
- (B) _____ Fariseii erau dreți (neprihăniți).
- (C) _____ Fariseii au comis păcat prin respingerea luminii.

Isus spune poporului din vremea Lui că păcatul nu este socotit drept vinovăție când nu există ocazia de a cunoaște adevărul. Fariseii erau cu siguranță născuți cu aceeași natură omenească căzută cu care suntem născuți și noi, dar aceasta nu i-a făcut păcătoși în mod automat. Isus spune că păcatul și vinovăția sunt dependente de cunoștințe și înțelegere. Ceea ce face ca răul și păcatele din

ignoranță să devină păcat personal și vină este lumina disponibilă și înțeleasă. Când înțelegem voia lui Dumnezeu și alegem să nu ascultăm, suntem păcătoși vinovați în ochii lui Dumnezeu.

Când păcătuim?

"Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!"

Iacov 4:17

- (A) _____ Când știm voia lui Dumnezeu, putem păcătui.
- (B) _____ Chiar dacă nu știm voia lui Dumnezeu, totuși putem păcătui.
- (C) _____ Păcatul nu are nimic de-a face cu ce cunoaștem.

Observați din nou că păcatul este legat îndeaproape de cunoștință. Dacă nu știm ce este drept și ce este greșit nu există păcat personal pentru care să trebuiască să dăm socoteală.

Care este diferența dintre ispită și păcat?

"Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuș și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făcut, aduce moartea." Iacov 1:14,15

- (A) _____ Păcătuim când suntem atrași de poftă.
- (B) _____ Păcătuim când suntem momiți.
- (C) _____ Păcătuim când pofta zămislește.

Definiția A (păcatul ca natură omenească) plasează păcatul în sfera atracției și a momelii naturii noastre căzute, în timp ce Definiția B (păcatul ca alegere) plasează păcatul în sfera alegerii de a ceda procesului de atragere și momire. Atragerea sau impulsul naturii noastre căzute este ispită, nu păcat.

O ilustrare clară și simplă a acestui fapt este în următorul text: "Păcatul vorbirii de rău începe cu nutrirea gândurilor rele...Un gând necurat tolerat, o dorință nesfântă nutrită și astfel sufletul este contaminat, integritatea lui compromisă....În primul rând trebuie să fie câștigat consimțământul său; sufletul trebuie să ia o hotărâre în legătură cu actul păcătos, mai înainte ca pasiunea să domine asupra rațiunii sau nelegiuirea să triumfe asupra conștiinței." Mărturii, vol. 5, p. 177

Nu gândul necurat sau dorința nesfântă este ceea ce ne face păcătoși. Acestea sunt parte a naturii noastre decăzute pe care o moștenim și nu putem face nimic în privința aceasta. Nutrirea și tolerarea acestor impulsuri ale naturii decăzute este ceea ce constituie păcat.

O altă declarație este la fel de clară: "Dacă este dată o lumină și această lumină este lăsată la o parte sau respinsă, atunci urmarea este condamnarea și neplăcerea lui Dumnezeu; însă, înainte de a veni lumina, nu este considerat

păcat, căci ei nu au avut lumină pe care să o respingă." Mărturii, vol. 1, p. 116.
"Chiar și cel mai bun dintre oameni este tulburat de gânduri și simțăminte care îi sunt sugerate de Satana; dar, dacă nu este absorbit de ele, dacă le respinge cu oroare, sufletul lui nu este contaminat de vinovăție și nimeni nu va fi afectat de influența lor." Minte Caracter și Personalitate vol.2, p. 58 (RH, 27 martie 1888).

Nu suntem păcătoși pentru că avem aceste gânduri și simțăminte ca rezultat al moștenirii unei naturi decăzute. Suntem contaminați de vinovăție doar când alegem să nutrim aceste gânduri.

Pentru care păcat suntem noi responsabili?

**" Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său!"
Ezechiel 18:20**

- (A) _____ Suntem vinovați pentru păcatele părinților noștri.
- (B) _____ Suntem vinovați pentru păcatele fiilor noștri.
- (C) _____ Suntem vinovați pentru propriile noastre păcate.

Cum procedează Dumnezeu cu păcatele din neștiință?

**" Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască"
Fapte 17:30**

Cu toții am participat în acțiuni greșite atunci când nu știam că ele erau greșite. Dumnezeu, în marea Sa milă, nu ne socotește vinovați pentru aceasta. El nu trebuie să ne ierte pentru aceste păcate din ignoranță ci alege să treacă cu vederea, să nu țină seama de ele, pentru că inimile noastre nu erau în răzvrătire față de El.

Concluzie: Conceptul de păcat, vinovăție și condamnare se aplică răzvrătirii voite împotriva lui Dumnezeu, la fel cum s-a întâmplat în grădina Edenului. Dumnezeu nu ne socotește responsabili pentru că am moștenit un echipament prost. El este interesat cu privire la atitudinea minții noastre și nu ne cere socoteală pentru defectele naturii noastre. Păcatul ține de răzvrătire și alegere, nu de moștenire și echipament.

Sunt două concepte care nu funcționează împreună – inevitabilitate și responsabilitate. Dacă păcatul este inevitabil –din pricină că am moștenit o natură căzută – atunci eu nu sunt responsabil pentru aceasta. Este problema și vina altcuiva. Însă, dacă păcatul este alegerea mea, atunci eu singur sunt răspunzător și trebuie să mi-l asum în mod direct, mai degrabă decât să arunc vina asupra altcuiva.

Păcatul și vinovăția aparțin doar acelor facultăți superioare ale minții responsabile pentru alegerea răului și nu naturii inferioare care suferă efectele legii naturale și sunt parte a ciclului de păcat a pământului. Păcatul, la rădăcina

lui, este iubirea de sine. De aceea păcatul este întotdeauna determinat de motivele noastre, în alegerea de a pune sinele pe primul loc. Păcatul este alegerea de a ne separa de Dumnezeu prin punerea pe primul loc al sinelui. Păcatul este alegerea de a nutri răul. Păcatul este alegerea de a rămâne ignorant cu privire la voia lui Dumnezeu. Păcatul este alegerea de a fi nepăsători cu privire la capacitățile și responsabilitățile noastre.